ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέχρις ὅτου φτάση ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως, ὁ Γαλάζης αἰσθανόταν ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Ἔτρεξε σπίτι του, ντύθηκε κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα, ἄρχισε νὰ γυρίζη ἄσκοπα στοὺς δρόμους.

Μιὰ σκέψις τὸν ἐβασάνιζε. Θὰ συναντοῦσε ἄραγε τὸ Λαμπίρη στὴν κλινική; Δὲν εἶχε δῆ τὸν πατέρα τῆς Ρόζας ἀπὸ τὴ νυχτιὰ ἐκείνη ποὺ γινε ἡ μετάγγισις καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ πῆγε στὴν κλινικὴ γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὸν ἐπίδεσμο...

Εἶχε λάβει στὸ διάστημα αὐτὸ μερικὲς προφυλάξεις. Φοβόταν τὸ Λαμπίρη, ἤξερε ὅτι μποροῦσε νὰ ξαναβάλη νὰ τὸν χτυπήσοιν. Μὰ δὲν τοὔχε συμβῆ τίποτα, εὐτυχῶς...

Καὶ νὰ τώρα ποὺ οἱ κίνδυνοι ξανάρχιζαν.

Ἡ Ρόζα εἶνε καλὰ πειά.

Ἡ μητέρα της τὸν καλεῖ στὴν κλινική.

Δὲν διστάζει στιγμή... Θὰ πάη, κι' ἂς τὸν σκοτώσουν, ἂς τὸν κάμουν κομμάτια...

Ἡ καρδιά του χτυπάει, χτυπάει, πάει νὰ σπάση.

Εἶνε τόσο, μὰ τόσο εὐτυχισμένος!...

Θὰ τὴν δῆ...

Θὰ δῆ τὴν πολυαγαπημένη του ζωντανή, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδε ἦταν τόσο ἀπελπισμένος! Ἡ καρδιά του σπαραζόταν. Ἦταν ἡ νύχτα ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ αἷμα του. Ἔκαμε τὴ θυσία αὐτὴ πρόθυμα, χωρὶς νὰ ξέρη ὡστόσο ἂν ἡ Ρόζα θὰ ζοῦσε. Τώρα πειὰ ἔγινε καλά. Ὁ κίνδυνος πέρασε. Καὶ τὸν περιμένει...

Ὅταν ἔφτασε τέλος μπρὸς στὴν κλινική, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικός. Βρῆκε ὅμως γρήγορα τὸ θάρρος του καὶ μπῆκε...

Καθὼς ἀνέβαινε τὶς σκάλες, κατάλαβε πὼς τὰ πόδια του τρέμανε. Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε νοιώσει τόσο δυνατὴ συγκίνησι.

Ὅταν ἔφτασε ἀπάνω τὸν πλησίασε μιὰ νοσοκόμος:

— Ποιὸν ζητᾶ ὁ κύριος;

— Τὴν κυρία Λαμπίρη, ἀπάντησε λαχανιασμένος.

— Θέλετε νὰ τὴν εἰδοποιήσω νὰ ρθῆ ἔξω;

Ὁ Ἀνδρέας σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἀπάντησε:

— Ναί, εἰδοποιῆστε την καλύτερα.

— Μοῦ λέτε τ' ὄνομά σας;

— Γαλάζης.

Ἡ νοσοκόμος ἔφυγε.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα.

Ὕστερα ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο καὶ παρουσιάστηκε ἡ μητέρα τῆς Ρόζας.

Ὁ Ἀνδρέας, σαστισμένος λιγάκι, μὴ μπορῶντας νὰ κατανικήση τὴ δειλία του, τὴν χαιρέτησε μὲ σεβασμό. Ἡ Λαμπίραινα τοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ καλοσύνη καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε... Εἴσαστε καλά;... Δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πιὸ μπρός. Μὰ σᾶς σκεπτόμοιν πάντα... Περάστε, κ. Γαλάζη.

Προχώρησαν μαζὺ πρὸς τὴν μικρὴ κομψὴ κάμαρη ὅπου βρισκόταν ἡ Ρόζα.

Ὁ Ἀνδρέας ἤθελε νὰ πῆ κάτι τὶς λίγες αὐτὲς στιγμές, μὰ τάχε χαμένα.

Ὅταν ἔφτασαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ρόζας ἡ Λαμπίραινα ἄνοιξε καὶ παραμέρισε ἀφίνοντας τὸ νέο νὰ περάση. Ὁ Ἀνδρέας ἔτρεμε ὅλος... Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ κάμη ἕνα βῆμα ἐμπρός.

Ἡ Λαμπίραινα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Περάστε...

Μηχανικά, σὰν νὰ νειρευότανε, μὲ ταραχὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήση, ὁ Ἀνδρέας μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Τὰ μάτια του πέσανε ἀμέσως πάνω στὴν ἀγαπημένη του.

Ἦταν καθισμένη στὸ κρεββάτι καὶ τὸν περίμενε.

Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἄπλωσε τὰ χέρια της καὶ φώναξε:

— Ἀνδρέα!

Ὁ Γαλάζης ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου ποὺ ξεσπάει, λαχτάρας ποὺ δὲν συγκρατιέται κι' ὥρμησε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του:

— Ρόζα!... Ρόζα μου!...

Ἀγκαλιάστηκαν παράφορα, τρελλά, σφιχτά, μὲ πάθος. Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα φίλημα θερμὸ κι' ἀτελείωτο...

Ἡ Λαμπίραινα ἀναστέναξε βλέποντάς τους ἔτσι, ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα κι' ἔφυγε. Ἔπρεπε νᾶχη τὸ νοῦ της μήπως φανῆ ἄξαφνα ὁ ἄνδρας της. Προχώρησε στὸ ἀντρὲ καὶ στάθηκε σ' ἕνα παράθυρο. Ἔτσι μποροῦσε νὰ βλέπη τί γίνεται στὸ δρόμο, νᾶχη τὸ νοῦ της...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀνδρέας μεθοῦσαν ἀπὸ χαρά, ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ εὐτυχία...

Ἀγκαλιασμένοι πάντα σφιχτά, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, δὲν εἶχαν στὴν ἀρχὴ τὴ δύναμι νὰ μιλήσουν.

Ἡ συγκίνησίς των τοὺς ἔπνιγε...

Πρῶτος συνῆρθε κάπως ὁ Ἀνδρέας.

— Ρόζα μου, ἀγαπημένη μου, εἶσαι πειὰ καλά, εἶσαι ζωντανή!... Μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύουμαι...

Ἐξαντλημένη ἀκόμα ἀπ' τὸ μαρτύριο ποὺ εἶχε περάσει ἡ Ρόζα, μεθυσμένη ἀπὸ ἔρωτα, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, ἔμενε μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι στὸ στῆθος τοῦ Γαλάζη, ἔχοντας πλεγμένα τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του, τὰ βλέφαρά της κλειστά...

Ἡ φωνή της ἦταν βαθειὰ καὶ τρεμάμενη. Τὸ παρθενικό της στῆθος ἀνεβοκατέβαινε καθὼς μιλοῦσε, ἀργὰ-ἀργά, γλυκά, παραπονεμένα:

— Ἀνδρέα!... Ἀγαπημένε μου!... Χρυσέ μου!... Εἶν' ἀλήθεια λοιπόν;... Δὲν ὀνειρεύουμαι;... Σὲ κρατῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοντά μου, εἶμαι ζωντανή;... Θεέ μου, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!...

Ὁ Ἀνδρέας ἔσκυβε καὶ τὴ φιλοῦσε στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὰ μεταξένια της μαλλιά, στὰ μπράτσα της, ποὺ τὰ κρατοῦσε δεμένα γύρω στὸ λαιμό του.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια, ἀγάπη μου, τῆς ψιθύριζε μὲ καλοσύνη, δὲν ὀνειρεύεσαι. Ὁ Θεὸς δὲν σ' ἄρησε νὰ πεθάνης. Ζῆς, ἔγινες πάλι καλά, τὰ ὄνειρά μας θὰ πραγματοποιηθοῦν...

— Ναί, ναί, ἀγάπη μου... Κανένας δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση πειά. Κανένας... Ἄλλωστε σοῦ ἀνήκω, Ἀνδρέα. Μοῦσωσες τὴ ζωή. Μοῦδωσες τὸ αἷμα σου, χρυσέ μου...

— Ὤ, μὴ μιλᾶς γι' αὐτό, Ρόζα... Ἔκαμα ὅ,τι θάκανε κι' ἕνας ξένος στὴ θέσι μου...

— Ὄχι, Ἀνδρέα, ἔκαμες κάτι ποὺ δὲν τὸ κάνει ὁ καθένας. Μοῦδωσες τὸ αἷμα σου, τὴ ζωή σου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸμαθα αὐτό, σὲ νοιώθω μέσα μου, σὲ νοιώθω μέσα στὸ αἷμα μου, μέσα στὸ εἶναι μου, λατρευμένε μου... Φίλησέ με, χρυσέ μου... Φίλησέ με τόσο ποὺ νὰ σβύσω, νὰ πεθάνω καὶ νὰ ξαναναστηθῶ μέσα στὴν ἀγκαλιά σου!... Ὅταν τὰ χείλη σου ἀγγίζουν τὰ χείλη μου, νοιώθω σ' ὅλο μου τὸ σῶμα τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ μεθυστικὸ μούδιασμα. Τὸ μυαλό μου σαλεύει... Ἡ σκέψι μου ναρκοῦται... Ἡ καρδιά μου σταματᾶ... Φίλησέ με... Εἶμαι δική σου, δική σου! Ἀνήκω σ' ἐσένα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀνήκω στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα ποὺ μ' ἐγέννησαν. Ὁ πατέρας μου μ' ἔφερε στὸν κόσμο κι' ὕστερα μὲ σκότωσε. Ἐσὺ μ' ἀνάστησες, μοῦδωσες καινούργια ζωὴ μὲ τὸ αἷμα σου...

— Γλυκειά μου Ρόζα!...

— Ναί, Ἀνδρέα... Ἂν ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ δύναμι νὰ σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σένα καὶ μόνο... Τώρα πειὰ θέλω νὰ ζήσω, Ἀνδρέα. Θέλω νὰ ζήσω γιὰ νὰ σοῦ ἀνταποδώσω ὅ,τι σοῦ χρωστῶ. Θὰ σκωθῶ καὶ θὰ φύγω γρήγορα ἀπὸ δῶ μέσα. Ὁ πατέρας θέλει νὰ μὲ στείλη ταξεῖδι. Μὰ ὄχι, ὄχι, μὴν τρέμης ἔτσι, μὴν ἀνησυχῆς, χρυσάφι μου. Δὲν θὰ πάω πουθενά. Ζῶ πειὰ γιὰ σένα, γιὰ σένα καὶ μόνο. Ἂν μοῦ πῆς «ἀκολούθησέ με, ἔλα μαζύ μου», θἄρθω μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Τώρα πειὰ δὲν ἔχω κανένα δισταγμό. Δὲν χρωστῶ τίποτα στὸν πατέρα μου. Ἡ μητέρα μου εἶνε σύμφωνη μαζύ μου. Σ' ἐκτιμάει καὶ σὲ συμπαθεῖ... Θὰ ζήσουμε μαζύ, γλυκέ μου. Θὰ γίνω γυναῖκα σου. Κι' ἂν θελήσουν νὰ μ' ἐμποδίσουν, θὰ γίνω δική σου ἐλεύθερα, χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ καμμιὰ ντροπή. Ἔχω πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου... Πές μου, ἀγαπημένε μου, δὲν εἶσαι καὶ σὺ σύμφωνος γι' αὐτό; Θὰ δίσταζες ποτέ, Ἀνδρέα;

— Ἐγώ, Ρόζα μου; Ποτέ...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν καθισμένη στὸ κρεββάτι καὶ τὸν περίμενε...